

Ραφαήλ Α. Καλυβιώτης

**Δίκτυο
Ελλήνων
Συντηρητικών**

ΤΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ: ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΖΙΣΜΟ

Δίκτυο Ελλήνων Συντηρητικών

Επιστημονική Εργασία Πολιτικής Επιστήμης

Ημερομηνία Έκδοσης: 28.10.2014

© ΔΙ.Ε.ΣΥ και Ραφαήλ Α. Καλυβιώτης

www.syntiritikoi.gr

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ραφαήλ Α. Καλυβιώτης

Ο Ραφαήλ Καλυβιώτης είναι Πολιτικός Επιστήμων με εξειδίκευση στην πολιτική ανάλυση, τη γεωπολιτική της ενέργειας και τη ναυτιλιακή πολιτική.

Αποφοίτησε από το Πολιτικό τμήμα του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι κάτοχος του επαγγελματικού τίτλου του Institute of Chartered Shipbroker, κάτοχος του μεταπτυχιακού τίτλου MSc Marine Policy από το Cardiff University.

Είναι ιδρυτικό μέλος του Δικτύου Ελλήνων Συντηρητικών (ΔΙ.Ε.ΣΥ) | syntiritikoi.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Εισαγωγή.....</i>	<i>σ. 3</i>
<i>Η Ανάδυση του «Μαζανθρώπου».....</i>	<i>σ. 5</i>
<i>Συνθήκες Ανάπτυξης Σταλινισμού/ Ναζισμού.....</i>	<i>σ. 7</i>
<i>Η Προσωρινή Συμμαχία Όχλου και Ελίτ.....</i>	<i>σ. 10</i>
<i>Η Ολοκληρωτική Προπαγάνδα.....</i>	<i>σ. 12</i>
<i>Η Εφεύρεση του Εβραίου ως «Εχθρού».....</i>	<i>σ. 16</i>
<i>Η Ολοκληρωτική Οργάνωση: SS και Όχι Γερμανοί.....</i>	<i>σ. 18</i>
<i>Η Μαύρη Κυριαρχία: Τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης....</i>	<i>σ. 24</i>

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός ότι τα ολοκληρωτικά καθεστώτα στηρίζονται στις μάζες. Επιστήμονες και πολιτικοί αρνούνται να αναγνωρίσουν το φαινόμενο αυτό. Ενδεικτικό είναι ότι ο γερμανικός πληθυσμός δε μείωσε καθόλου την υποστήριξή του στο χιτλερικό καθεστώς παρόλη την πληροφόρησή του (λόγου χάριν για τις σφαγές Εβραίων στην Πολωνία και για την προετοιμασία επίθεσης κατά της Ρωσίας).

Δε θα μπορούσε ούτε ο Χίτλερ ούτε ο Στάλιν να προχωρήσουν και να αντιμετωπίσουν εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους δίχως τη συμπαράσταση των μαζών. Δε δύναται να αποδοθεί η δημοτικότητα τους σε μία προπαγάνδα βασισμένη απλά και μόνον στο ψέμα και την άγνοια. Οι ολοκληρωτικοί δικτάτορες ξεκινούν την καριέρα τους κομπάζοντας για τα παλιά τους εγκλήματα και αναγγέλλοντας με κάθε λεπτομέρεια τα μελλοντικά. Οι ναζί είχαν την πεποίθηση ότι το έγκλημα ασκεί στην εποχή μας μία μακάβρια έλξη και οι μπολσεβίκοι στην κομμουνιστική προπαγάνδα δεν αναγνώριζαν τα συνηθισμένα ηθικά κριτήρια. Η έλξη που ασκούν το κακό και το έγκλημα στη νοοτροπία του όχλου δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Ακολουθεί τη λογική «βρώμικο αλλά έξυπνο».

Το πιο ανησυχητικό στοιχείο του ολοκληρωτισμού όμως, είναι η γνήσια ανιδιοτέλεια των οπαδών του. Το απίθανο είναι ότι δεν κλονίζεται η πίστη ενός ναζί ή ενός μπολσεβίκου ακόμα και όταν τον

καταδικάζουν σε θάνατο ή τον διαγράφουν από το Κόμμα. Έχει αποδειχτεί ότι είναι και αποδεχτεί ότι πρέπει να είναι έτοιμος να βοηθήσει τους κατηγορούς του και να απαγγείλει την ίδια του τη θανατική καταδίκη αρκεί να μην πειράζουν την ιδιότητά του ως μέλος του κινήματος.

Τα ολοκληρωτικά κινήματα θέλουν και πετυχαίνουν να οργανώσουν τις μάζες και όχι τις τάξεις, όπως κάνουν τα παλιά «κόμματα συμφερόντων» των ευρωπαϊκών χωρών. Αν όλες οι πολιτικές ομάδες εξαρτώνται από μία αναλογική δύναμη, τα ολοκληρωτικά κινήματα εξαρτώνται από τη δύναμη των αριθμών και μόνον. Και αυτό διότι δεν μπορούν να επιβληθούν σε χώρες με περιορισμένο πληθυσμό.

Κατά αυτόν τον τρόπο, το ναζιστικό κίνημα προέβη σε λιγότερες εκκαθαρίσεις πληθυσμών σε σχέση με τους Μπολσεβίκους καθώς ο γερμανικός πληθυσμός δεν ήταν τόσο πολυάριθμος, ώστε να επιτρέψει την πλήρη ανάπτυξη αυτής της νέας μορφής καθεστώτος. Μόνο στη διάρκεια του πολέμου, όταν οι ανατολικές κατακτήσεις προμήθευαν μεγάλες ανθρώπινες μάζες και έκανα εφικτά τα στρατόπεδα εξόντωσης μπόρεσε η Γερμανία να εγκαταστήσει ένα ολοκληρωτικό καθεστώς (όπου καθεστώς διάφορο του κινήματος). Μόνον τότε υφίσταται μία ανεξάντλητη πρώτη ύλη για να τροφοδοτεί το μηχανισμό της ολοκληρωτικής κυριαρχίας, έναν μηχανισμό που συσσωρεύει εξουσία και με την καταστροφή ή την απειλή της καταστροφής.

Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΘΡΩΠΟΥ

Όσον αφορά τον όρο «Μάζα» (ή διαφορετικά τον «Μαζάνθρωπο») ως φαινόμενο, εξηγώντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, τη δημιουργία του, και, πάντα ενθουμούμενοι ότι ακριβώς αυτά τα στοιχεία τα είχαν αντιληφθεί τα ολοκληρωτικά κινήματα θα καταστεί εφικτό να καταδειχθεί η σχέση των πρώτων με αυτά.

Τα ολοκληρωτικά κινήματα είναι δυνατόν να αναπτυχθούν παντού όπου υπάρχουν μάζες που ανακαλύπτουν ότι επιθυμούν κάποια πολιτική οργάνωση. Οι μάζες δεν ενώνονται από τη συνείδηση ενός κοινού συμφέροντος, δεν έχουν την ιδιαίτερη εκείνη διάρθρωση των τάξεων που εκφράζονται με την επιδίωξη συγκεκριμένων, περιορισμένων και προσιτών σκοπών. Ο όρος «Μάζα» εφαρμόζεται μόνο σε ανθρώπους που είτε απλώς εξαιτίας του αριθμού τους, είτε από αδιαφορία, είτε και για τους δύο αυτούς λόγους μαζί δεν μπορούν να ενταχθούν σε καμμία οργάνωση στηριζόμενη στο κοινό συμφέρον (πολιτικά κόμματα, δημοτικά συμβούλια, επαγγελματικές οργανώσεις, συνδικάτα). Οι μάζες υπάρχουν «δυνάμει» σε όλες τις χώρες και απαρτίζουν την πλειοψηφία των μεγάλων εκείνων στρωμάτων από ουδέτερα και πολιτικά αδιάφορα άτομα, που σπάνια ψηφίζουν και δεν εγγράφονται ποτέ σε ένα κόμμα.

Εκείνο που χαρακτηρίζει τη ραγδαία ανάπτυξη του ναζιστικού κινήματος στη Γερμανία και των κομμουνιστικών κινήματων στην Ευρώπη μετά το 1950 είναι ότι στρατολόγησαν του οπαδούς τους από αυτή τη μάζα των φαινομενικά αδιάφορων ανθρώπων που τα άλλα

κόμματα τους είχαν εγκαταλείψει διότι τους έβρισκαν πολύ απαθείς ή ανόητους ώστε να είναι άξιοι προσοχής.

Η επιτυχία των ολοκληρωτικών κινήματων στις μάζες σήμανε το τέλος για δύο αυταπάτες που είχαν οι δημοκρατίες γενικά, ιδίως τα ευρωπαϊκά έθνη και το κομματικό τους σύστημα:

Πρώτη αυταπάτη: θεωρήθηκε ότι ο λαός, στην πλειοψηφία του, συμμετείχε ενεργά στη διακυβέρνηση και πως όλα τα άλλα άτομα συμπαθούσαν το ένα ή το άλλο κόμμα. Τα κινήματα αυτά έδειξαν, αντίθετα, πως οι πολιτικά ουδέτερες και αδιάφορες μάζες εύκολα μπορούν να αποτελέσουν την πλειοψηφία σε μία δημοκρατική χώρα.

Δεύτερη αυταπάτη: θεωρήθηκε ότι αυτές οι ήταν μάζες άνευ σημασίας, ότι ήταν αληθινά ουδέτερες και ότι σχημάτιζαν το βουβό φόντο της πολιτικής ζωής. Τα ολοκληρωτικά κινήματα όμως απέδειξαν ότι το δημοκρατικό καθεστώς δε στηρίζεται μόνο στους φανερούς και διαρθρωμένους θεσμούς και οργανώσεις της χώρας, αλλά και στη σιωπηρή επιδοκιμασία και ανοχή των ασπόνδυλων και αδιάφορων στρωμάτων του πληθυσμού.

ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΝΑΖΙΣΜΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ

Οι δημοκρατικές ελευθερίες στηρίζονται στη ισότητα όλων των πολιτών απέναντι στο νόμο. Ωστόσο, δεν αποκτούν το αληθινό νόημά τους και την οργανωτική τους λειτουργία, παρά μόνον όταν οι πολίτες ανήκουν σε ομάδες που τους αντιπροσωπεύουν ή αποτελούν μία κοινωνική και πολιτική ιεραρχία. Η κατάρρευση του συστήματος των τάξεων, μόνης κοινωνικής και πολιτικής διαστρωμάτωσης των ευρωπαϊκών εθνών, ήταν ίσως ένα από τα πιο δραματικά γεγονότα της πρόσφατης γερμανικής ιστορίας.

Η αστική τάξη ιδιαίτερα, καθώς αυτή ασκούσε κυριαρχικό ρόλο στη μέχρι πρότινος ταξική κοινωνία, είχε προκαλέσει εχθρότητα απέναντι στη δημόσια ζωή, τόσο στα κοινωνικά στρώματα που εκμεταλλευόταν και απέκλειε από τη δημόσια ζωή όσο και στα ίδια της τα μέλη. Η ανάδυση των μελών της στην πολιτική εξουσία εισήγαγε έναν πρωτοφανή για τα τότε δεδομένα τρόπο ζωής, στραμμένο και στρεφόμενο γύρω από τη επιτυχία ή αποτυχία του ατόμου μέσα σε ένα πλαίσιο ανταγωνισμού, έτσι ώστε τα καθήκοντα και οι ευθύνες του Πολίτη να μην αντιμετωπίζονται παρά σαν μία μάταιη απώλεια χρόνου και ενέργειας (στη γερμανική δε κουλτούρα είναι διαδεδομένη η παράδοση του «φυγόμαχου»).

Αφ ης στιγμής κατέρρευσε το ταξικό σύστημα, ήταν απολύτως αναμενόμενο να καταρρεύσει στη συνέχεια και το κομματικό σύστημα. Τα κόμματα, τα οποία ήταν γνήσιοι εκφραστές συμφερόντων δεν

μπορούσαν πλέον να εκφράσουν τα ταξικά συμφέροντα. Επιπρόσθετα, είχαν χάσει και σε δύο ομάδες του πληθυσμού, αριθμητικά σημαντικότες, τα ερείσματά τους: τη νέα γενιά και τις ανοργάνωτες μάζες. Έχοντας αποπολιτικοποιηθεί η ζωή, κυρίως λόγω των χειρισμών της αστικής τάξης, όταν κατέρρευσε το ταξικό σύστημα, οι πλεοψηφίες αυτές που ως τότε μισοκοιμόνταν υπό την αιγίδα των κομμάτων, μεταμορφώθηκαν σε μία μοναδική, μεγάλη άμορφη μάζα έξαλλων ατόμων, τα οποία απαξίωναν όλους τους φορείς.

Βέβαια, το γεγονός ότι αυτή η τύχη είχε πλήξει μία μάζα ατόμων διόλου δεν εμπόδιζε να θεωρήσουν τους εαυτούς τους ατομικά αποτυχημένους. Αυτός ο εγωκεντρισμός συνδυάστηκε με μία σημαντική έως και αποφασιστική έλλειψη του ενστίκτου αυτοσυντήρησης. Το αίσθημα της ατομικής αποτυχίας οδήγησε στη μαζική αναζήτηση «νοήματος» μέσα από καινούργιες συλλογικότητες όπως ήταν το ναζιστικό και το σταλινικό κόμμα. Αυτή είναι λοιπόν η ψυχολογία του ευρωπαϊού μαζανθρώπου μέσα σε ένα κλίμα κατάρρευσης της ταξικής κοινωνίας.

Αυτή «η κοινωνική εξατομίκευση μαζικού χαρακτήρος» ή αλλιώς «μαζάνθρωπος» ή αλλιώς «το άτομο που ήταν απομονωμένο και ελλειπτικό σε κανονικές κοινωνικές σχέσεις», προερχόταν από μία διαλυμένη ταξική κοινωνία και ήταν δυνατό να συγκολληθεί μόνον από το εθνικοσοσιαλιστικό και διεθνοσοσιαλιστικό συναίσθημα που οι ηγέτες αυτών των μαζών έσπευσαν αρχικά να υιοθετήσουν.

Τα ολοκληρωτικά κινήματα δε χρειάζονταν τόσο την υφιστάμενη έλλειψη δομής της μαζικής κοινωνίας, όσο την ύπαρξη των ειδικών συνθηκών που δημιουργούν μία εξατομικευμένη μάζα. Ο Στάλιν, δρώντας κάτω από διαφορετικές συνθήκες, για να μετατρέψει την

επαναστατική δικτατορία του Λένιν σε απόλυτα ολοκληρωτικό καθεστώς υποχρεώθηκε να δημιουργήσει τεχνητά αυτή τη μοριακή κοινωνία. Αυτό ανήλθε στο φως όταν άρχισε να κάνει εκκαθάριση των τάξεων δίχως αυτές να είναι εχθρικές προς το καθεστώς. Το προηγούμενο καθεστώς άλλωστε είχε καταπνίξει κάθε πολιτική ζωή. Η πιο πονηρή τακτική που χρησιμοποιήθηκε στο σταλινικό καθεστώς προς ευόδωση του προαναφερόμενου στόχου ήταν αυτή της «κολλητικής ενοχής». Για να ποδηγετηθούν όλοι οι κοινωνικοί και οικογενειακοί δεσμοί, οι εκκαθαρίσεις έγιναν με τέτοιο τρόπο ώστε να απειλείται με την ίδια τύχη ο κατηγορούμενος και όλοι όσοι είχαν στενή σχέση μαζί του γνώριμοι, φίλοι, συγγενείς. Τοιουτοτρόπως, αυτό επέφερε σαν αποτέλεσμα οι κοντινότεροι φίλοι να μεταμορφώνονται στους αγριότερους εχθρούς υπό τη σκιά της απειλής της ίδιας τους της ζωής και έτσι έσπευδαν να ενισχύσουν με τις καταγγελίες τους τις ανύπαρκτες αποδείξεις σε βάρος του κατηγορουμένου. Αφού η αξία μετριόταν με τον αριθμό των καταγγελιών των κοντινότερων συντρόφων, αποφεύγετο, όσον ήταν δυνατόν, κάθε προσωπική επαφή. Δίχως άλλους δεσμούς λοιπόν το άτομο, νιώθει ότι έχει θέση στον κόσμο μόνον εάν ανήκει σε ένα κόμμα. Το Κόμμα.

Η ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΟΧΛΟΥ ΚΑΙ ΕΛΙΤ

Απορίας άξιον αποτελεί το γεγονός ότι τα ολοκληρωτικά κινήματα δεν προσέλκυαν μόνο τους κοινωνικά «απόβλητους». Εξίσου μεγάλη επιρροή είχαν και στην πνευματική ελίτ. Αυτό που διαπιστώνεται ως κοινό σημείο αναφοράς μεταξύ των ηγετών των κινήματων αυτών και των συμπαθούντων διανοουμένων ήταν ότι και οι δύο είχαν βρεθεί έξω από το ταξικό και εθνικό σύστημα της καλής ευρωπαϊκής κοινωνίας **πριν αυτό καταρρεύσει**. Κοινωνιολογικά μιλώντας, η ασταθής και σχετικιστική αστική ηθική και ιδεολογία είναι αυτές που καταδεικνύουν το λόγο για τον οποίο η ελίτ και τόσοι άλλοι γοητεύτηκαν.

Όταν το άτομο δεν απολάμβανε ισότητα και δικαιοσύνη, επιθυμούσε να ξεπεραστούν τα παράλογα όρια των τάξεων και έβρισκε στον πόλεμο ένα μέσο φυγής καθώς στο πεδίο της μάχης οι ατομικές διαφορές σβήνονταν σε μεγάλο βαθμό.

Ο ΑΠΠ προσέφερε απλόχερα αυτήν την ευκαιρία. Μία ευκαιρία να ενταχθούν σε κάτι σημαντικό και όχι την καθημερινή καταδίκη, στη μετριότητα της καθημερινότητας η οποία ήταν και ανυπέρβλητη. Δεν πρέπει λοιπόν να προκαλεί εντύπωση ότι πολλοί ήταν αυτοί που νοσταλγούσαν τον πόλεμο και θεωρείτο ευτυχέστερος από την επιστροφή στην υποκρισία και τον καθωσπρεπισμό της αστικής

κοινωνίας. Ο ακτιβισμός αυτών των κινημάτων πριν καταλάβουν την εξουσία, έδινε την ευκαιρία τόσο στον όχλο, μία μερίδα του πληθυσμού που ήταν κατακάθι και υποπροϊόν της αστικής κοινωνίας πριν αυτή διαλυθεί και είχε μείνει έξω από αυτή, όσο και στην πνευματική ελίτ, που αδίκως είχε παραμεριστεί, να δώσουν απάντηση στο αιώνια ενοχλητικό ερώτημα: «Ποιος είμαι»; Ο ακτιβισμός απαντούσε: «Είσαι αυτό που έκανες».

Πρέπει ωστόσο να γίνει μία διάκριση μεταξύ στον όχλο και την ελίτ. Ο όχλος γοητευόταν από την «ακτινοβόλο δύναμη της δόξας» και δεχόταν με ενθουσιασμό τη λατρεία της μεγαλοφυΐας, όλα κληρονομιά των καταξιώσεων που έθετε ως πρότυπα ο αστικός κόσμος. Η ελίτ προτιμούσε όμως την ανωνυμία και δε θεωρούσε πως η καταστροφή του πολιτισμού ήταν ιδιαίτερα υψηλό τίμημα για την ικανοποίηση της βίαιης επιβολής εκείνων των προσώπων που άδικα είχαν αποκλεισθεί στο παρελθόν.

Η προσωρινή συμμαχία ανάμεσα στη ελίτ και τον όχλο στηριζόταν κατά μέγα μέρος στην αληθινή ευχαρίστηση με την οποία η πρώτη παρατηρούσε τον δεύτερο να καταστρέφει τις σεβάσμιες αξίες. Το αποτέλεσμα αυτό επιτυγχανόταν όταν οι μεγιστάνες της χαλυβουργίας αναγκάζονταν να διαπραγματευτούν με τον Χίτλερ και να τον καλούν στα σπίτια τους, παρόλο που ήταν ένας απλός ελαιοχρωματιστής και, κατά τη ίδια του ομολογία, ένα πρώην κοινωνικό ναυάγιο.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ

Μόνον ο όχλος και η ελίτ προσελκύονται από την ορμητικότητα του ολοκληρωτισμού. Οι μάζες πρέπει να κατακτηθούν από την προπαγάνδα. Κάτω από συνταγματικό καθεστώς ελευθερίας γνώμης, τα ολοκληρωτικά κινήματα, αγωνίζονται για την κατάληψη της εξουσίας δίχως να χρησιμοποιούν τρομοκρατία εκτενώς, αλλά με μέτρο, και συμμαρίζονται την ανάγκη να αποκτήσουν οπαδούς όπως όλα τα άλλα κόμματα.

Εφόσον τα ολοκληρωτικά κινήματα βρίσκονται σε έναν κόσμο που δεν είναι ολοκληρωτικός χρησιμοποιούν τη λεγόμενη «προπαγάνδα προς τα έξω». Αυτή έχει ως αποδέκτες είτε στρώματα του εγχώριου πληθυσμού που δεν εντάσσονται στον ολοκληρωτισμό είτε τις μη ολοκληρωτικές χώρες. Οι ανάγκες της προπαγάνδας υπαγορεύονται πάντα από τον εξωτερικό κόσμο, ενώ τα ίδια τα κινήματα προτιμούν να καταφεύγουν σε προσηλυτισμό συνοδευόμενο με τρομοκρατία.

Καίτοι η προπαγάνδα εντάσσεται στον ψυχολογικό πόλεμο, η τρομοκρατία χρησιμοποιείται και όταν ακόμα τα καθεστώτα έχουν επιτύχει τους ψυχολογικούς τους στόχους. Η τρομοκρατία επομένως αποτελεί την ίδια την ουσία του καθεστώτος. Αντίθετα, η προπαγάνδα είναι ένα από τα όργανα, ίσως το πιο σπουδαίο, που χρησιμοποιεί ο ολοκληρωτισμός έναντι του μη ολοκληρωτικού κόσμου.

Υπάρχει πάντως ένα πράγμα, το οποίο ίσως περισσότερο ακόμα και από τις άμεσες απειλές και τα εγκλήματα εναντίον ατόμων αποτελεί ιδιαίτερο γνώρισμα της ολοκληρωτικής προπαγάνδας: Η αρχική χρήση έμμεσων υπαινιγμών φορτωμένων με συγκαλυμμένες απειλές εναντίον όλων εκείνων που δε δέχονται να προσηλυτιστούν και έπειτα το μαζικό έγκλημα που στρέφεται αδιακρίτως εναντίον «αθώων» και «ενόχων». Η κομμουνιστική προπαγάνδα απειλεί τους ανθρώπους ότι θα μείνουν απελπιστικά καθυστερημένοι σε σχέση με την εποχή τους, θα χάσουν το τραίνο της Ιστορίας και θα διάγουν μία άχρηστη ζωή. Αντίστοιχα, οι ναζί απειλούσαν ευθέως το ακροατήριό τους και όχι μόνον ότι θα διάγουν μία ζωή αντίθετη προς τους αιώνιους νόμους της φύσης και ότι θα μολύνουν το αίμα τους με αθεράπευτο τρόπο.

Εδώ και πολλούς αιώνες η ευρωπαϊκή Ιστορία είχε νουθετήσει τους ανθρώπους να κρίνουν όλα τα πολιτικά γεγονότα εν αναλογία του τί είναι συμφέρον και τί όχι. Η Κοντιανή θεώρηση του θετικισμού, ότι δηλαδή το μέλλον δύναται να προβλεφθεί επιστημονικά, βασίζεται στην ιδέα ότι εάν κατανοηθεί σωστά το τί είναι «συμφέρον» μπορεί να προκληθεί μία αλλαγή συνθηκών μέσα στις οποίες αλλάζουν και οι ανθρώπινες αντιδράσεις. Ο «επιστημονισμός» έγκειται σε αυτό το γεγονός της έγκυρης και σωστής πρόβλεψης και θεώρησης.

Ο «επιστημονισμός» ή καλύτερα «ψευδοεπιστημονισμός» του ολοκληρωτικού φαινομένου αποτελείτο (και αποτελείται ακόμα) από επιχειρήματα, τα οποία χρησιμοποιούνται με τέτοιο τρόπο ώστε να θεωρούνται «επιστημονικά αποδεκτά» από τις μάζες (υποστήριζετο ότι ‘μπορεί να αλλάξει η ίδια η φύση του ανθρώπου’).

Έτσι, επειδή όλοι θεωρούσαν ότι ο ‘ωφελμιστικός πυρήνας’ των ιδεολογιών ήταν αυτονόητος, η πλήρης αδιαφορία που επέδειξε ο

ολοκληρωτισμός για τις λαϊκές μάζες ήταν κάτι το εντελώς απρόβλεπτο. Αλλά δεν ήταν ‘λογικό’ κάτι τέτοιο να πετύχει από τη στιγμή που οι ίδιες οι μάζες είχαν πάψει να ενδιαφέρονται για το συμφέρον τους; Μία προπαγάνδα βασισμένη στο συμφέρον δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική σε μάζες που δεν ανήκουν σε κανένα πολιτικό ή κοινωνικό σώμα και αποτελούνται από ένα χάος ατομικών συμφερόντων. Ο φανατισμός των στρατευμένων ολοκληρωτικών, πολύ διαφορετικός από την πίστη των μελών των συνηθισμένων κομμάτων, προέρχεται από την έλλειψη σεβασμού των μαζών που είναι έτοιμες να θυσιάσουν.

Οι ολοκληρωτικοί δικτάτορες, πριν αναλάβουν την εξουσία, χρησιμοποιούν την τεχνική της ‘αλάνθαστης πρόβλεψης’, η οποία πρόδιδε τον τελικό στόχο της κατάληψης του κόσμου ή και άλλων στόχων. Όταν ο ηγέτης ανερχόταν στη εξουσία προσπαθούσε με οποιονδήποτε τρόπο μετουσιώσει τη διακηρυγμένη πρόβλεψη σε πράξη (λχ της ανωτερότητας κάποιας φυλής έναντι κάποιας άλλης προσπαθώντας να εξουδετερώσει τη δήθεν κατώτερη). Αυτοί οι προκεκηρυγμένοι στόχοι όταν καταστρέφονταν απεδείκνυαν την ‘επιστημονικότητα’ της πρόβλεψης. Οι μάζες είχαν ανάγκη την ασφάλεια της ‘επιστημονικής’ πρόβλεψης.

Η ολοκληρωτική προπαγάνδα δεν εφευρίσκει νέα θέματα. Ο όχλος πίστευε πραγματικά πως η αλήθεια ήταν κάθετί που η ‘αξιοσέβαστη κοινωνία’ είχε υποκριτικά αποσιωπήσει ή καλύψει με τη διαφθορά. Στην επιλογή ενός θέματος, καθοριστικό ρόλο έπαιζε το μυστήριο αυτό καθαυτό. Η αποτελεσματικότητα της προπαγάνδας αυτού του τύπου αποδεικνύει ένα βασικό χαρακτηριστικό των σύγχρονων μαζών. Δεν πιστεύουν σε τίποτα ορατό, ούτε καν στην πραγματικότητα των εμπειριών τους. Η κοινή λογική είχε εξαλειφθεί από αυτές μέσα στην

Ραφαήλ Α. Καλυβιώτης | Το Ολοκληρωτικό Σύστημα: Πίσω από το Ναζισμό

ήδη υπάρχουσα εξατομίκευσή τους.

Η ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΟΥ «ΕΒΡΑΙΟΥ ΩΣ ΕΧΘΡΟΥ»

Ο πιο αποτελεσματικός μύθος της ναζιστικής προπαγάνδας, εκμεταλλευόμενη το κλίμα μυστικότητας και μυστηρίου, που διψούσαν οι μάζες να αναδειχθεί ως αντιστάθμισμα στην αστική κοινωνία που απεχθάνονταν λόγω της υποκρισίας της, ήταν η εφεύρεση της ‘εβραϊκής διεθνούς συνωμοσίας’.

Ο Εβραίος ήταν το κατεστημένο, αυτός που ήλεγχε μυστικά και τεχνηέντως τα πάντα. Ήταν σύμβολο της υποκρισίας και της εύνοιας της αστικής κοινωνίας. Ήταν σε τελική ανάλυση η ενσάρκωση του κακού. Σε συνδυασμό με το προγενέστερο αντισημιτικό κλίμα στη Ευρώπη, η ναζιστική προπαγάνδα εφήρμοσε κάτι «πρωτοποριακό». Η συνθηματολογία ήταν ασήμαντη τακτιά μέθοδος σε σχέση με το ότι το ναζιστικό κόμμα απαίτησε από τα μέλη του να αποδείξουν ότι δεν έχουν εβραϊκή καταγωγή. Αυτό έδωσε στις μάζες των ακαθόριστων, αποξενωμένων και ασταθών ατόμων ένα μέσο αυτο-προσδιορισμού και αυτο-σεβασμού που δεν ενείχε πριν ο ρόλος τους στην κοινωνία. Δημιούργησε επίσης μία τεχνητή σταθερότητα, που τους έκανε να είναι καλύτεροι υποψήφιοι για μία οργάνωση.

Το γεγονός επίσης ότι αυτοονομάστηκαν ‘Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα Γερμανίας’ (NSDAP) ένωσε τον εθνικισμό της δεξιάς με τον διεθνισμό της αριστεράς. Οικειοποιήθηκε έτσι το πολιτικό περιεχόμενο των άλλων κομμάτων. Αυτό επιρρώνει την προηγούμενη εξαγγελία, το γεγονός δηλαδή ότι δεν εφηύραν κάτι καινούργιο, αλλά κάτι ήδη

κατασκευασμένο και δοκιμασμένο από άλλους.

Επιστρέφοντας στο ρόλο των Εβραίων και στην προπαγάνδα των ναζί, μέσα από τα πασίγνωστα πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, ο Χίτλερ ανακάλυψε στο πρόσωπο του Εβραίου, ο οποίος ήταν ‘υπερεθνικός επειδή ήταν ιδιαίτερα εθνικιστής’ τον προάγγελο του Γερμανού κυρίαρχου του κόσμου και επιβεβαίωσε στις μάζες ότι τα ‘έθνη που πρωτοείδαν με διαύγεια το παιχνίδι των Εβραίων και το πολέμησαν, θα γίνουν στη θέση τους κυρίαρχοι του κόσμου’. Ο παλιός μύθος της διεθνούς εβραϊκής συνωμοσίας προετοίμαζε ήδη το μύθο μίας μελλοντικής γερμανικής διεθνούς κυριαρχίας.

Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Οι μορφές της ολοκληρωτικής οργάνωσης, αντίθετα από το ιδεολογικό περιεχόμενό τους και από τα προπαγανδιστικά συνθήματα είναι τελείως πρωτότυπες. Σκοπός τους είναι να μετατρέψουν τα ψέματα της προπαγάνδας, που στρέφονται γύρω από τον κεντρικό μύθο σε δραστήρια πραγματικότητα. Θέλουν να εγκαθιδρύσουν ακόμα και σε μη ολοκληρωτικές συνθήκες, μία κοινωνία που τα μέλη της να δρουν και να αντιδρούν σύμφωνα με τους κανόνες του μυθικού κόσμου.

Το ολοκληρωτικό κίνημα παίρνει στα σοβαρά την προπαγάνδα του και αυτή η σοβαρότητα εκφράζεται πιο τρομακτικά με την οργάνωση των οπαδών του, παρά με την εξολόθρευση των αντιπάλων του. Πριν καταλάβουν τα ολοκληρωτικά κινήματα την εξουσία, εφήρμοσαν μία πρωτότυπη τεχνική, αυτή των οργανώσεων βιτρίνας, η οποία έκανε το διαχωρισμό ανάμεσα στους συμπαθούντες, τα μέλη και τους στρατευμένους. Οι οργανώσεις βιτρίνας πλαισιώνουν τα μέλη με έναν προστατευτικό τοίχο που τα χωρίζει από τον φυσιολογικό κόσμο ενώ παράλληλα αποτελούν το σημείο επαφής με αυτόν. Χωρίς αυτές, τα μέλη, πριν από την κατάληψη της εξουσίας, θα ένιωθαν ιδιαίτερα έντονα τις διαφορές που χωρίζουν τα πιστεύω τους από την πραγματικότητα των φυσιολογικών ανθρώπων. Χάριν στους συνοδοιπόρους, οι οποίοι είναι πολυάριθμοι και δεν είναι τόσο φανατισμένοι, ξεγελώνται τα μέλη σχετικά με τον πραγματικό

χαρακτήρα του εξωτερικού κόσμου και ο ίδιος ο φυσιολογικός κόσμος ξεγελάται σχετικά με τον πραγματικό χαρακτήρα του κινήματος, αφού οι συνοδοιπόροι αναπαράγουν συνεχώς τις προπαγανδιστικές ιδέες ώσπου η γενικότερη ατμόσφαιρα να εμποτιστεί με αυτές και να φαίνονται ως φυσιολογικές. Επομένως και το κίνημα.

Τέλος, το στρατευμένο μέλος είναι απόλυτα φανατισμένο και ταυτίζει την ίδια του τη ζωή με το κίνημα και για αυτό, τα απλό μέλος αποτελεί τη βιτρίνα του φυσιολογικού κόσμου.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό είναι ότι διατηρείται το κίνημα σε μία κατάσταση αέναης ρευστότητας στο εσωτερικό του. Οποιαδήποτε ομάδα φθίνει ριζοσπαστικότητας, υποβαθμίζεται περισσότερο προς μία οργάνωση βιτρίνας και προστίθεται ή αντικαθίσταται από μία άλλη, η οποία μετατοπίζεται προς το κέντρο του κινήματος. Αυτή η οργάνωση θυμίζει πολύ περισσότερο την οργάνωση των μυστικών υπηρεσιών από ότι την ιεραρχική οργάνωση του στρατού και διαφάνηκε καθαρά όταν ο Ρεμ εκτελέστηκε καθώς επιθυμούσε να μεταμορφώσει το καινούργιο καθεστώς σε στρατιωτική δικτατορία.

Είναι σημαντικό για τα κινήματα πριν λάβουν την εξουσία, να δίνουν την εντύπωση ότι διαθέτουν οπαδούς που αντιπροσωπεύουν όλα τα στοιχεία της κοινωνίας. Αυτό καλείται 'τεχνική του πανομοιότυπου'. Η πρακτική του αξία παρουσιάστηκε όταν σε όλα τα επίπεδα (λχ συλλόγους δικηγόρων, γιατρών, καθηγητών) ήταν αμέσως έτοιμοι να αντικαταστήσουν τις υπάρχουσες οργανώσεις. Το τελευταίο υποβοήθησε πριν την κατάληψη της εξουσίας μία ψευδαίσθηση πραγματικότητας στο εσωτερικό του κινήματος και έπειτα από την κατάλυση τη δημιουργία ενός απατηλού κόσμου, μέσα στον οποίο κάθε πραγματικότητα που δεν εντασσόταν σε αυτόν ήταν αφύσικη και

άρρωστη.

Το σημαντικότερο εξ όλων αυτών βέβαια είναι η χρήση της οργανωμένης βίας με ταυτόχρονη δημόσια παραδοχή των εγκλημάτων. Αυτό αφορά τα επίλεκτα σώματα και όχι τους συμπαθούντες. Τα επίλεκτα σώματα εξαπλώνουν σε όλα τα μέλη του κόμματος την ενοχή, με αποτέλεσμα να αντιληφθούν όλοι εντός του ότι έχουν εγκαταλείψει μία και καλή τον φυσιολογικό κόσμο, ο οποίος θεωρεί το έγκλημα παράνομο. Έτσι το μέλος φοβάται να εγκαταλείψει το κίνημα περισσότερο από ότι φοβάται τις επιπτώσεις συνενοχής του σε παράνομες ενέργειες και αισθάνεται ασφαλέστερα σαν μέλος παρά σαν αντίπαλος. Αυτό είναι το αίσθημα ασφάλειας που προέρχεται από την οργανωμένη βία με την οποία οι επίλεκτες μονάδες προστατεύουν από τον έξω κόσμο τα μέλη του κινήματος.

Στην κορυφή βρίσκεται ο Αρχηγός του κινήματος με ένα εσωτερικό σύστημα μνημένων. Η θέση του μέσα σε αυτόν το στενό κύκλο εξαρτάται από την ικανότητά του να πλέκει ίντριγκες ανάμεσα στα μέλη και να αλλάζει συνεχώς και επιτυχημένα το προσωπικό. Ξεχωρίζει από του προηγούμενου τύπους δικτατόρων, επειδή σπάνια επιβάλλεται μόνο με τη βία. Κανένας σε υπεύθυνο πόστο δεν υπήρχε που να μην του χρωστάει τη θέση του. Όλα τα επίπεδα του κινήματος υποτάσσονται και εκπροσωπούν τη 'θέληση του Φύρερ'. Αναλαμβάνει απόλυτη ευθύνη για της πράξεις των μελών του κινήματος, Αυτή είναι και η καθοριστική διαφορά ανάμεσα σε έναν ολοκληρωτικό ηγέτη και έναν απλό δικτάτορα ή δεσπότη. Οι τελευταίοι δε θα ταυτίζονταν ποτέ με τις πράξεις των υφισταμένων τους, ιδιαίτερα αν προκαλούσαν τη λαϊκή αγανάκτηση. Αντίθετα, ο αρχηγός, δεν επιτρέπει την κριτική στους κατώτερους του καθώς όλοι ενσαρκώνουν τη θέλησή του και δρουν στο όνομά του. Αυτή η αμφίδρομη σχέση που τοποθετεί τον

Αρχηγό απόλυτο κυρίαρχο όλων, τον κάνει αναντικατάστατο. Και είναι αναντικατάστατος, διότι του άμεσού του περιβάλλοντος αντιλαμβάνονται ότι μπορεί να μη διαθέτει τόσο ανώτερες ικανότητες αλλά ότι δίχως αυτόν όλα θα χαθούν για πάντα.

ΤΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ: ΕΣ – ΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ

Τα ολοκληρωτικά καθεστώτα διοικούν σύμφωνα με μία δυαδική διαίρεση, αυτή του κράτους και του κόμματος. Το κράτος είναι η επιφανειακή εξουσία που όλοι έχουν τη ψευδαίσθηση πως διοικεί. Η πραγματική εξουσία ωστόσο επιδαψιλεύεται στα χέρια του κόμματος. Οποιοσδήποτε επίσημος φορέας του κράτους και αν υπήρχε, ο ίδιος ακριβώς υπήρχε και στο κόμμα. Οι οργανικές θέσεις του κράτους ήταν αυτές που προβάλλονται προς τον έξω κόσμο.

Πολύ σημαντικό ρόλο έπαιζαν και οι υπηρεσίες, οι οποίες πολλαπλασιάστηκαν αρκετά με αποτέλεσμα ουδείς να μη γνωρίζει ποια διέθετε τη μεγαλύτερη δύναμη. Το μόνο σίγουρο ήταν, ότι όσο πιο ορατά είναι τα όργανα της κυβέρνησης, τόσο λιγότερη εξουσία κατείχαν. Όπου αρχίζει η μυστικότητα, αρχίζει η πραγματική εξουσία. Αυτός ο ανταγωνισμός, ιδιαίτερα των υπηρεσιών, για το ποιος έχει μεγαλύτερη εξουσία, δεν αφήνει καμμία πιθανότητα ούτε για αντιπολίτευση, ούτε για σαμποτάζ. Εξυπηρετεί με λίγα λόγια ένα πράγμα: Την Αρχή του Αρχηγού.

Αλλά πέρα από τα τεχνικά θέματα, αυτό που πρέπει να τονιστεί είναι ότι ο Χίτλερ και οι ναζί δεν πίστευαν ότι οι Γερμανοί αποτελούν μία κυρίαρχη φυλή στην οποία πρέπει να υποταχθεί όλος ο κόσμος. Πίστευαν, αντίθετα, ότι πρέπει να καθοδηγηθούν, όπως και όλα τα άλλα έθνη, από μία κυρίαρχη φυλή που μόλις είχε γεννηθεί. Δεν ήταν

οι Γερμανοί, το έμβρυο της φυλής αυτής ήταν τα Ες-Ες.

Το ερώτημα που τίθεται εύλογα λοιπόν, είναι, γιατί ουδέποτε προηγουμένως δεν είχε δοκιμαστεί να εφαρμοστεί ένα τέτοιο έντεχνο σύστημα ολοκληρωτικής κυβέρνησης, με αυτήν την απόλυτη συγκέντρωση εξουσίας στα χέρια ενός ατόμου. Η απάντηση είναι γιατί κανένας φυσιολογικός τύραννος δεν ήταν τόσο παράφρονος, ώστε να παραμερίσει κάθε παράγοντα περιορισμένου τοπικού συμφέροντος-οικονομικού, ανθρώπινου, εθνικού, στρατιωτικού- προς χάριν μίας απόλυτα ουτοπιστικής πραγματικότητας που τοποθετείται σε ένα αβέβαιο και μακρινό μέλλον. **Οι ναζί και οι μπολσεβίκοι είχαν πάντοτε στο πίσω μέρος του μυαλού τους ορατό τον τελικό στόχο του κινήματος, ο οποίος δεν ήταν άλλος από την παγκόσμια κυριαρχία. Επρόκειτο δηλαδή περισσότερο για μία μορφή ‘ιδεαλισμού’, ο οποίος εκπορευόταν από μία ακλόνητη πίστη σε έναν πλαστό ιδεολογικό κόσμο.**

Ειδικά στο στρατιωτικό τομέα βέβαια, αυτό είχε απόλυτα σοβαρές επιπτώσεις, καθώς τοποθετώντας τα Ες-Ες σε ανώτερο κλιμάκιο από τη μαύρη ‘Reichswehr’. Αυτή η επίλεκτη ομάδα, αυτός ο νέος τύπος άνθρωπος, αυτή είχε τη μεγαλύτερη αξία, καθώς, υποτίθεται ότι αυτή θα ήτο, από γενιά σε γενιά η ικανή να μεταδίδει τον τελικό στόχο-τη συνωμοσία για την κατάκτηση του κόσμου.

Η ΜΑΥΡΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ: ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ **ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ**

Όσο απίθανο και αν φαίνεται, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι και αποτελούν τον πραγματικό θεσμό, από πλευράς οργάνωσης, της ολοκληρωτικής εξουσίας.

Χαρακτηριστικό φαινόμενο στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν ότι εκτός από Εβραίους και πολιτικούς αντιπάλους, υπήρχε ένας πολύ μεγάλος αριθμός ανθρώπων, οι οποίοι στέλνονταν εκεί με ανύπαρκτες και γελοίες κατηγορίες. Στόχος αυτών των στρατοπέδων είναι εν τέλει, με τα ανηλεή βασανιστήρια να καταστρέψουν κάθε είδους ανθρώπινου αυθορμητισμού. Μέσω των ατελείωτων βασανιστηρίων, στα οποία υπέβαλλαν τα χωρίς διάκριση θύματα τσάκιζαν κάθε αντίσταση, κάθε σκέψη, εν τέλει κάθε ατομικότητα.

Τα Ες-Ες, οι βασανιστές τους, θριάμβευσαν όταν το ίδιο το βασανισμένο θύμα δέχεται να οδηγηθεί στο θάνατο δίχως καμμία αντίσταση, χωρίς να διαμαρτύρεται. Όσοι επιθυμούν την απόλυτη κυριαρχία, πρέπει να καταστρέψουν κάθε αυθορμητισμό, σε σημείο ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να τον ξυπνήσει η απλή ύπαρξη της ατομικότητας.

Πρέπει να αντιληφθούμε το εξής: Ωμά. Τα στρατόπεδα έγιναν ‘πεδία ασκήσεως’. Όπου τελείως φυσιολογικοί άνθρωποι εκπαιδεύτηκαν

για να γίνουν τέλειοι Ες-Ες. Ο σκύλος του Παβλώφ στην ανθρώπινη του διάσταση, είναι ο υποδειγματικός πολίτης του ολοκληρωτικού κράτους. Ένας τέτοιος πολίτης δεν μπορεί να παραχθεί με άριστο τρόπο έξω από το στρατόπεδο. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης εμπνέουν έναν ακαθόριστο φόβο. Ένα φόβο, που η αντίδραση του ανθρώπου είναι: ‘για να έχουν καταντήσει έτσι αυτοί, πόσο δυνατοί πρέπει να είναι οι αφέντες!’. Ταυτόχρονα προσφέρουν εξάσκηση συγκεκριμένη στην ολοκληρωτική κυριαρχία. Κατά αυτόν τον τρόπο και οι μέσα και οι έξω υποτάσσονται.

Τα βάσανα και οι θάνατοι αυτών των ανθρώπων δεν είναι η «ουσία του προβλήματος». **Η ουσία του προβλήματος ήταν ότι στόχος της ολοκληρωτικής ιδεολογίας είναι η μεταμόρφωση της ίδιας της ανθρώπινης φύσης.**